

ISUSOV IME NAD SVAKIM IMENOM (I.)

Tekst: fra Ivo Pavić

Sinoptici (Matej, Marko, Luka) potvrđuju istinu da je Isus apostolima dao vlast nad bolestima i zlim duhovima: „Dade im vlast da mogu izgoniti nečiste duhove i liječiti od svake bolesti i sva-ke slabosti” (Mt 10⁸). „Liječite bolesnike, uskrisujte mrtvace, čistite gubavce, izgonite zle duhove!” (Mt 10⁸). Naviješta-nje evandelja uključuje liječe-nje bolesnika i izganjanje zlih duhova: „U koji grad uđete te vas prime ... ozdravljajte bole-snike u njemu i narodu kažite: „Približi se k vama kraljevstvo Božje” (usp. Lk 10⁸⁻⁸). U drugim tekstovima piše: „Zatim ih je poslao da navje-šćuju kraljevstvo Božje i da be-splatno ozdravljaju bolesnike (usp. Lk 9¹⁻²; Mk 3¹⁵). Sv. Luka piše: „Oni krenuće te idući po selima navješćivahu Rado-snju vijest i svuda ozdravljaju bolesnike” (Lk 9⁶). Znaci kra-ljevstva Božjega posvjedočeni

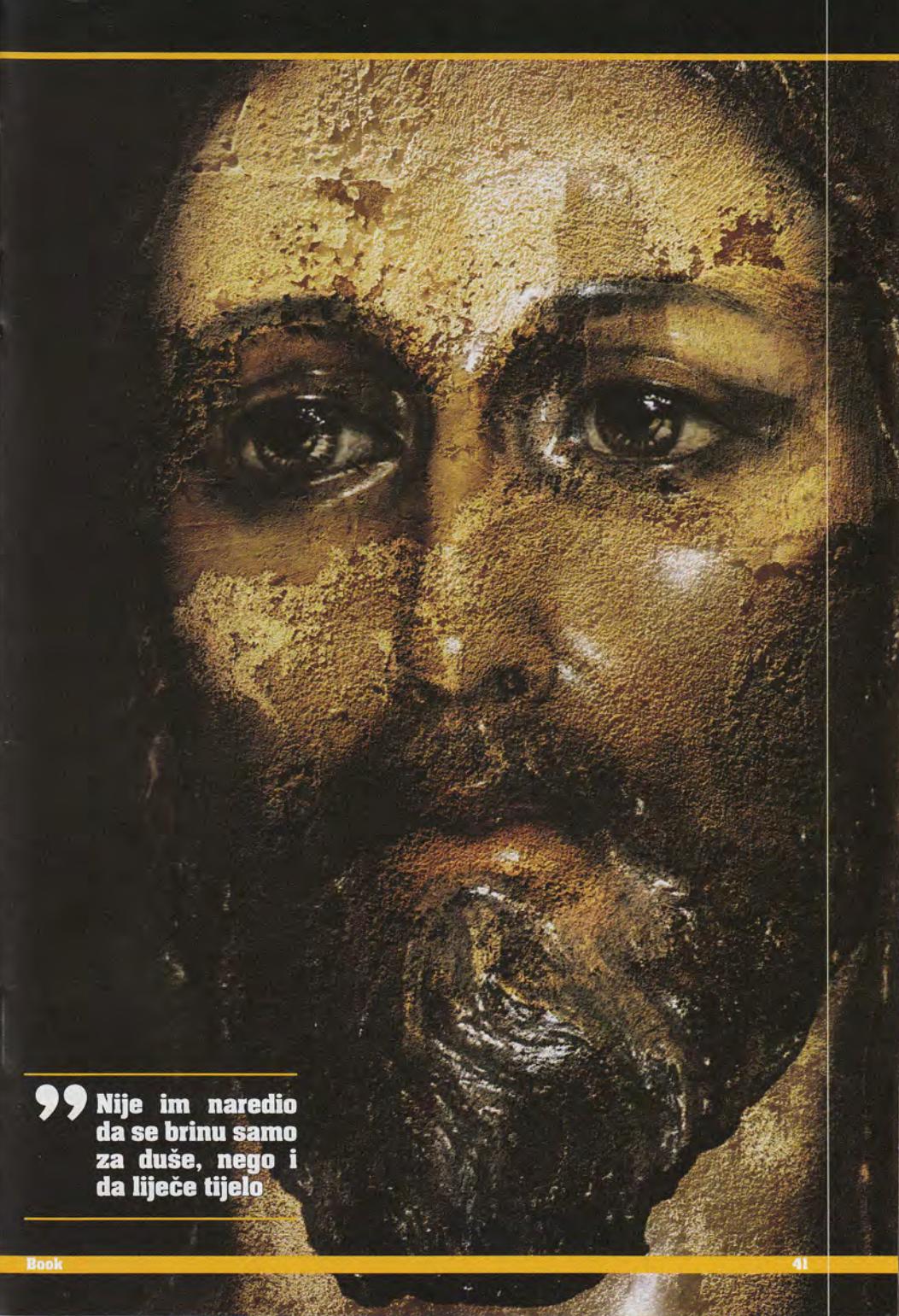
Fra Ivo nam daje pogled na teologiju ozdravljanja. On je svakako vrlo kompetentan da o tome piše, ne samo zato što je doktor teologije, već i zato što ga je Bog obdario ljubavlju prema bolesnicima koja se aktivno očituje u daru ozdravljanja. Dakle, fra Ivo piše o onome što je sâm iskusio, i čemu sâm, gotovo svakodnevno, svjedoči. U ovom broju Booka donosimo prvi dio njegova teksta

čudesnim ozdravljenjima nisu ostali ograničeni u Isusovu ze-maljskom životu.

Već je prije Isus navijestio da će „čudesna pratiti one koji budu povjerivali” (Mk 16¹⁷), a jedan od tih znakova bit će: „pomoći mog Imena izgoniti će zle duhove; govorit će no-vim jezicima; zmije će uzimati rukama; ako popiju što smr-tonosno neće im nauđiti; na bolesnike stavljat će ruke, i oni će ozdravljeni!” (Mk 16¹⁷; 10⁸). Poslije Uskrsnuća, Novi zavjet ne govori da je Isus nekoga ozdravio. Kroz ovih četrdeset dana, On je proveo

mnogo vremena poučavajući i pripremajući učenike da nastave službu koju je on započeo. Prije samog Uzašašća, uskrsli se Krist ukazao svojim apostolima posljednji put i naredio im: „Idite po svem svijetu i propovijedajte Radosnu vijest svakom stvorenju ... Ova će čudesna pratiti one koji budu vjerivali: pomoći mog imena izgoniti će zle duhove; govorit će novim jezicima; zmije će uzimati rukama; ako popiju što smrtonosno, neće im nauđiti; na bolesnike stavljat će ruke, i oni će ozdravljeni!” (Mk 16¹⁵).

„nastavak na sljedećoj stranici»

**„Nije im naredio
da se brinu samo
za duše, nego i
da liječe tijelo**

”Apostolska služba imala je tri glavne zadće, ističe Vanhoye, profesor na Biblicumu u Rimu: propovijedati, poučavati, liječiti

Dakle, nije im naredio da se
brinu samo za duše, nego i da
liječe tijelo.

Zatim je Isus rekao apostoli-
ma da ostanu u gradu jer će
dobiti snagu Duha Svetoga i
na taj ih način ohrabrio da će
ostati s njima zauvijek (usp.
Dj 1⁸; Mt 28²⁰). Apostolska
služba imala je tri glavne zad-
će, ističe Vanhoye, profesor na
Biblicumu u Rimu: propovije-
dati, poučavati, liječiti. Zapra-
vo, Isus je *naredio* učenicima
da čine isto ono što je on činio,
čineći one znakove koji su Kr-
stitelju dali sigurnost da je baš
Krist Isus uistinu pravi Mesija
koji je trebao doći.

Slijedeći njegov primjer, apo-
stoli su odmah nakon Pede-
setnice nastavili naviještati
evandeosku poruku po cijelom
svijetu. Njihovo propovijeda-
nje bilo je popraćeno znako-
vima Kristove nadmoći nad
zлом, ozdravljenjima bolesnih,
čudesima i uskrisivanjem mrt-
vaca. Ista se stvar dogodila sa
sedamdesetdvorcima učenika.
Gospodin je i njima dao vlast
kao i apostolima: „Ozdravljajte
bolesnike ... i recite im:
‘Približilo se k vama kraljev-
stvo Božje’“ (usp. Lk 10¹⁻⁹).

Luka nastavlja: „Vratиše se
veselo sedamdesetorica te
rekoše: ‘Gospodine, čak nam
se i zli duhovi pokoravaju u
tvoje ime’“ (Lk 10¹⁷). Oni su
povjerovali ono što im je Isus
rekao. Držali su ga za riječ.
Ozdravljali su i propovijedali
kraljevstvo Božje, a ono se
pokazuje ne samo u riječi,
već u sili i snazi Duha Svetog-a,
u ozdravljenjima i čude-
sim. Ako nema ozdravljenja
i čudes, nema ni kraljevstva
Božjega. Izgon zlih duhova
znak je dolaska kraljevstva
nebeskoga: „Ako li ja uz po-
moć Duha Božjega izgonim
zle duhove, znači da je došlo
k vama kraljevstvo Božje“ (Mt
12²⁸). Pomoć Duha Svetoga i
kraljevstvo Božje neodvojivo
su povezani. Ozdravljajuća
Isusova snaga djelovala je
preko apostola i učenika. Isus
ih je na taj način pripravio da
na ozdravljenja gledaju kao
na sastavni dio svoje službe.
A ozdravljenja i čudesni znaci
pokazat će uvjерljivost njih-
ve nauke.

U Djelima apostolskim čitamo
o osobama ozdravljenima od
raznih bolesti, od uzetosti, a
neke su čak uskrišene od mrt-
vih. U ime Isusovo (ne u ime
svoje) Petar i Ivan ozdravljaju
čovjeka hroma od rođenja
blizu hramskih vrata koja se

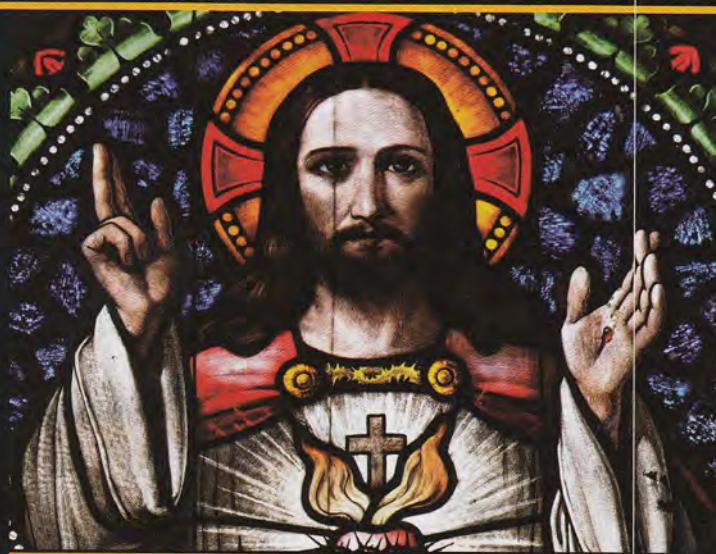
zovu Krasna (usp. Dj 3⁶⁻⁷). Za-
tim je Petar ozdravio Eneju koji
je osam godina uzet ležao na
postelji (Dj 9³³⁻³⁴), uskrisio je
Tabitu, „Košutu“ (Dj 9³⁶⁻⁴¹) i po-
vratio u život mrtvu ženu (usp.
Dj 9⁴⁰). Djela apostolska pripovijedaju
da je mnogim ljudima i
ženama, koji su imali vjeru, bilo
dosta da Petrova sjena, dok je
prolazio, padne na nekoga od
njih da osjete Isusovu ozdravite-
ljsku snagu (Dj 5¹⁵).
Slično se dogodalo s Pavlom.
On izjavljuje da je njegovo na-
viještanje evanđelja obilježeno
znakovima i čudesima i da je
ostvareno snagom Duha Svetog-a
(usp. Rim 15¹⁹; 1 Kor 2⁴).
Pavao je, kao i Petar, imao dar
ozdravljanja.

„Bog je tako neobična čudesna
činio preko Pavlovih ruku da su
na bolesnike stavljali rupce za
znoj ili pregače što bi dotakli
njegovo tijelo, pa su ih bolesti
ostavljale, a zli duhovi izlazili
iz njih“ (Dj 19¹¹⁻¹²). U Listri, Pa-
vao je ozdravio čovjeka koji
nije mogao hodati od rođenja
(usp. Dj 14⁸⁻¹¹), zatim je oživio
mladića koji je pao s prozora
(Dj 20¹⁰). Poslije brodoloma
na Malti, Pavao je ozdravio
čovjeka od groznice i zubobolje
položivši na nj ruke. Poslije
toga događaja, „počeše dola-
ziti i ostali bolesnici s otoka i
ozdravljati“ (Dj 28⁹).

”Djela apostolska pripovijedaju da je mnogim ljudima i ženama, koji su imali vjeru, bilo dosta da Petrova sjena, dok je prolazio, padne na nekoga od njih da osjete Isusovu ozdravite- ljsku snagu (Dj 5,15)

„Najvažnija su ozdravljenja ona koja su činili Petar i Pavao. Oni predstavljaju Crkvu, i to pokazuje da Isus ozdravlja u Crkvi i po Crkvi

Kad su apostoli bili optuženi pred Sinedrijem zbog toga što su ozdravili bolesnog čovjeka, uslijedila je molitva: „A sada, Gospodine, pogledaj na njihove prijetnje pa slugama svojim daj da posve neustrašivo navješćuju riječ tvoju. Pruži ruku da se *po imenu* tvoga svetog Sluge Isusa dođađaju ozdravljenja i čudesni znaci!“ (Dj 4²⁹⁻³⁰). I uistinu je bio nadnaravni potres i događala su se ozdravljenja i čudeza (usp. Dj 4³¹). S druge strane, Petar je dokazao da vjera u ime Isusovo može učiniti neograničeno više nego što molimo ili mislimo; zato je pred hromim prosjakom u Jeruzalemu rekao: „Ja nemam ni srebra ni zlata, ali ono što imam to ti dajem: U ime Isusa Krista Nazarećanina ustani i hodaj!“ (Dj 3⁷). Ujedno ga je uhvatilo za desnu ruku te ga podigao, a njemu su odmah očvrsnula stopala i gležnjevi, pa je skočio i počeo hodati“ (Dj 3⁷). To je čudo zaprepastilo Jeruzalem. Petar se nije bojao pred velikim Viđećim kazati: „U IMENU Isusa Krista Nazarećanina, koga ste vi razapeli, a koga je Bog uskrnsuo od mrtvih, po njemu ovaj

čovjek pred vama stoji zdrav“ (usp. Dj 4¹⁰). Isto tako, Petar je u Kornelijevoj kući nazočnim vjernicima poganskoga podrijetla rekao „kako je Bog pomazao Isusa iz Nazareta Duhom Svetim i silom, te kako je Isus prošao čineći dobro, ozdravljajući sve koje je davao bio tlačio, jer Bog je bio s njim“ (usp. Dj 10³⁸). Dakle, Bog je Isusa pomazao Duhom svetim i silom, djelovao je zajedno s Njim, ali ne zato da razboli ljude ili da ih uči da je njihova bolest Božja volja za njihov život. Takvo što bilo bi protivno njegovoj naravi. Pismo kaže da je Isus primio silu Duha Svetoga zato „da ozdravi sve koje davao bijaše tlačio“. Ova Petrova izjava ruši sve mitove o Bogu koji na ljude stavljaju bolesti. I drugi su, uz apostole Petra i Pavla, posjedovali dar ozdravljanja. Tako čitamo o znakovima koji su pratili Filipovo propovijedanje u Samariji: „Narod je jednodušno poklanjao pažnju

Filipovim riječima, kad ga je slušao i gledao čudesna koja je činio. Nečisti su duhovi, naime, izlazili s velikom vikom iz mnogih opsjednutih, a mnogi uzeti i hromi ozdraviše. I nastade velika radost u onome gradu“ (Dj 8⁵⁻⁸). Apostol Filip bio je velik evangelizator u sili i snazi Duha Svetoga.

Najvjerojatnije su i Stjepanova „velika čuda i iznenađenja“ (Dj 6⁸), također uključivala ozdravljanje bolesnih. Znamo da je Ananija položio ruke na Pavla da progleda (Dj 9¹³). Sigurno je bilo i drugih koji su liječili, koje Pismo ne navodi, ali su najvažnija ozdravljenja ona koja su činili Petar i Pavao. Oni predstavljaju Crkvu, i to pokazuje da Isus ozdravlja u Crkvi i po Crkvi. Možemo reći da se Isus umnožio u svojim apostolima; u njima se nastavlja njegova ozdravljajuća služba. Oni su postali njegove produžene ruke. (nastavlja se)

ISUSOV IME NAD SVAKIM IMENOM (II.)

Tekst: fra Ivo Pavić

Prva se Crkva koristila duhovnim autoritetom (delegiranom silom) koju je Isus ostavio u zalog (amanet) i zato je bila moćna. Duhovni se autoritet sastoji u uzimanju, prihvatanju i korištenju Sile Božje u navještenu radosne vesti, liječenju i oslobođanju od đavla. Djela apostolska i Pavlove poslanice svjedoče da su darovi liječenja, čudesna i oslobođanja od đavla bili jako prisutni u Crkvi. Stoga nije nedostajalo ozdravljenja ni nakon smrti apostola. Primjerice Pavao piše Galačanima: „A onaj koji vam daje Duha i čini među vama čudesa” (Gal 3,5).

CRKVENA TRADICIJA

Crkvena tradicija je ozdravljenja uvijek smatrala samilosnim, sučutnim Božjim zahvatom. Ona u njima prepoznaje Krista liječnika posланог od Oca da ozdravi one koji su bolesni zbog posljedica istočnog

grijeha kako bi ljudskoj naravi povratio izvorno zdravlje.²

Unaprijed će, sve do naših vremena, pojedinci – sveci, kojima je Krist bio sve: i Bog i Gospodar i Spasitelj, biti obdareni karizmom ozdravljanja, koju Bog uvek daje za zajedničko dobro Crkve. Stari kršćanski pisci potvrđuju ovu

lesnicima te osnovati bolnice i medicinska središta u kojima će se unapređivati načini liječenja.³ Dakle, dar ozdravljanja više se koristio u bolnicama, sirotištima ili potajno po kućama.

Jordan Aumann, direktor duhovnosti na Sveučilištu svetog Tome u Rimu, tvrdi: „darovi ozdravljanja, čudesa i ostali darovi koje nabraja sveti Pavao (1 Kor 12) iščezli su iz Crkve koncem drugog stoljeća. Otada su ih imali samo pojedinci, poglavito sveci”.⁴ Na sličan način razmišlja i kardinal Ruffini⁵: „Karizme o kojima se često govori u Djelima apostolskim bile su obilne u prvoj Crkvi a zatim su malo po malo nestale”. Htio je reći da su potpuno nestale.

Sigurno, veliki „nestanak” karizmi u doba cara Konstantina bio je posljedica „masovnog” prihvatanja kršćanstva bez duboke vjere, a zbog političkog oportunitizma (car se krstio, krstimo se i mi). Mnogi su se krstili jer nije bilo više

„Prva se Crkva koristila duhovnim autoritetom (delegiranom silom) koju je Isus ostavio u zalog (amanet) i zato je bila moćna”

činjenicu i govore o prisutnosti kršćana koji su bili od Boga obdareni izvanrednim darovima.

Tijekom povijesti, osnovani su mnogi crkveni redovi čije je poslanje bilo brinuti o bo-

Nastavljamo s fra Ivinim tekstom o teologiji ozdravljanja. Zanimljivo je vidjeti što se s njom 'događalo' kroz povijest, od Isusova vremena, preko vremena vladavine Rimskog carstva...

zabранa ni progona. Roditelji su donosili svoju malenu djecu na krštenje pa zato nije više bilo ni očitih manifestacija izljevanja karizmi kao kod odraslih. Crkva nije imala toliku potrebu za karizmama kao na početku jer se vjera počela nesmetano širiti. Veći se naglasak stavljao na naviještanje riječi Božje i primanje sakramenata, na obdržavanje Božjih zapovijedi i pobožnosti, na karitativnu ljubav prema bližnjemu. Crkva je na neki način zauzimala obrambeni stav prema hereticima i protivnicima; govoreći nogometničkim rječnikom, Crkva nije igrala u napadu s Duhom Svetim, već u obrani!

Ona se promatraла suviše kao institucija i nije se dovoljno vidjela tajna Crkve, koja je uvjetovana Duhom Svetim.⁶ Nije bio naglasak na darovima Duha i na njihovu korištenju u svakodnevnom životu.

Kroz povijest su se također pojavljivali „karizmatici“ ili određeni

»nastavak na sljedećoj stranici«

**Svake nedjelje,
u
župi Šurkovac
kod Prijedora
misa za zdravlje i
za krštenje u Duhu
Svetom ili za novi
izljev Duha**

Početak: u 14 sati

Svi ste dobrodošli!

**župnik: dr. sc. fra Ivo Pavlić,
OFM**

duhovni pokreti koji su pre-naglašavali darove jezika, ozdravljanja, proročstva ... Otvoreno su bili protiv institucije Crkve i odatle je do-lazilo nepovjerenje prema karizmaticima i darovima Duha, u našem slučaju, daru ozdravljanja.

F. MacNutt ističe da su dra-matična obraćanja u vrijeme Rimskog carstva posljedica brojnih ozdravljenja i oslobo-djenja od zlih duhova⁷, koja su se događala u ime Isuso-vo. Tvrđnja da je ozdravljanje prestalo nedugo nakon smrti posljednjeg apostola, jedno-stavno se protivi povjesnoj činjenici.

Poznati propovjednik i egze-get Alfonso Tostato (1400. – 1455.) kazao je da su čudesa i ozdravljenja bila potrebna za obraćenje pogana, proku-zujući na taj način lažne reli-gije.⁸ Ja bih rekao da se dar ozdravljanja koristio, ali nere-dovito, bio je dosta umrtiljen i sputan. Ovakvo se stanje za-držalo čak do II. vatikanskog koncila.

Negativan utjecaj teologi-je patnje

U svojoj knjizi „Dar ozdravljanja”, MacNutt tvrdi da je vjera u snagu ozdravljenja po-molitvi za bolesnike uvijek bila

dio kršćanske predaje, iako je često slabila zbog utjecaja stoičke i gnostičke nauke koju nalazimo čak i kod crkvenih Otaca i općenito kod mislilaca i teologa. Ova učenja negirala su vrijednost ljudskog tijela. Platonska, stoička i mani-hejska učenja utjecala su na kršćansku duhovnost. Ove filo-zofije dominantne u svijetu prvog kršćanstva promatrале su ljudsku dušu zarobljenu u tijelu kao u zatvoru ili kao u lancima. Kršćanin je gledao u budućnost, prema vremenu u kojem će duša biti oslobo-dena od lanaca tijela.⁹ U tom razdoblju bio je naglasak na teologiji križa i patnje. Isticala se važnost brige za spasenje duše (cura animarum), a ne za ozdravljenje cijele osobe. U Novom zavjetu, kao što smo vidjeli u prijašnjim objavlje-nim člancima, nigdje se ne govorи da je Krist došao spa-siti samo duše; on je došao spasiti ljudska bića – tijelo i dušu. Ali tada se ljudsko tijelo često promatralo kao nepri-jatelj čovjeka protiv kojeg se valja boriti i kojega treba pora-ziti. Odatle bičevanje tijela kao neprijatelja ljudske duše. Čovjek je prema tom shvaća-nju bio poželjan kao biće bez tijela, kao andeo. Zbog toga se nije stavljaо naglasak na

¹ Mi kršćani imamo duhovni autoritet od Isusa Krista koji još nismo potpuno razu-mjeli, autoritet koji ne upotrebljavamo

² J. C. LARCHET, *Thérapeutique des maladies mentales*, Paris 1997., 287.

³ Povjerenstvo ICCRS-a za nauk Crkve. Smjernice za molitve kojima se od Boga moli ozdravljenje, 2007., 1

⁴ J. AUMANN, „Gifts of the Spirit”, Word and Spirit, 3-4: (1981-1982.) 4.

⁵ Kard. RUFFINI, već 1947. god., kao nad-biskup Palerma, ugušio je početak kariz-

matskog pokreta u svojoj nadbiskupiji, 20 godina prije nego je krenula karizmatička obnova iz Pittsburgha, 1967. Sudionik je II. vat. koncila. Ne treba se čuditi njegovu izlaganju u kojem je negirao mogućnost da Bog i danas običnim vjernicima daje karizme za izgradnju Crkve. Njegovu se mišljenju suprotstavio kard. Leon Suenens 6 Usp. S. PAVLOVIĆ, „Karizmatička obnova – šansa za Crkvu”, intervju s kar-dinalom Suenensem, Crkva u svijetu 1 (1982.), 355.

ISUSOV IME NAD SVAKIM IMENOM (III.)

Evo i posljednjega dijela teksta u kojem nam fra Ivo opisuje i objašnjava snagu molitve u Isusovo ime

Tekst: fra Ivo Pavić

Dr. Dario Betancourt, poznati karizmatski svećenik, moralist i psiholog, koji posjeduje karizmu ozdravljanja, također potvrđuje učenje MacNutta: „Tijelo se nije vrednovalo ni kao Božji dar, ni kao hram Duha Svetoga. Vrednovanje razuma bilo je popraćeno prezirom tijela, koje je sjedište strasti i svega smrtnoga. Čak se pozdravljala smrt kao osloboditeljica duše od tjelesnih spona”.¹ Dakle, po tom učenju, tijelo je nešto manje vrijedno, a time i drugorazredno, dok je duša nešto što je više vrijedno. Sve je ovo utjecalo na to da se u Crkvi teologija zdravlja ne razvije dovoljno i da se više ne moli da bolesnici ozdrave. Bogu se često pripisivalo da daje bolest,

dok se na zdravlje nije gledalo kao na veliku vrednotu. Često se i danas od bolesnika može čuti: „Bog mi je poslao bolest i On želi da trpim”. Kako onda razumjeti da Isus „sve bolesnike ozdravi” (Mt 12¹⁰). Treba reći da Boga više slavimo zdravljem, nego bolešću i trpljenjem.

Drugi razlog zašto se raširilo mišljenje kako Bog želi da trpi, bilo je pogrešno tumačenje Isusovih blaženstava: „Blago progonjenima zbog pravednosti: njihovo je kraljevstvo nebesko!” (Mt 5¹⁰). Mislio se da se kršćanski život sastoji jedino u plaku, gladovanju, progonstvima i u svakom vidu trpljenja, a ne u suočaju s Isusom Kristom koji je po kriju došao do uskršnua. Kad nam Isus govorí o progonstvima i napadima, oni se odnose na progon zbog njegova Imena, ne na bolesti. Izvanjsko trpljenje i progon mogu nas snaći zbog naše vjernosti Bogu.²

Ako svoje živote potpuno predamo Isusu, obično doživljavamo prezir, progone i odbaci-

vanje. Ovo trpljenje povezano je s Kristovim trpljenjem i ono je plodonosno i radosno. Bit kršćanskog trpljenja sastoji se u tome da trpimo kako je Isus trpio. „Na taj se način suočujemo patnjama njegovim, za Tijelo njegovo, koje je Crkva” (usp. Kol 1²⁴). „Zato uživam u slabostima, u uvredama, u nevoljama, u progostvima, u tjeskobama koje podnosim za Krista. Jer kad god sam slab, onda sam jak” (2 Kor 12¹⁰).

S pojavom prosvjetiteljstva i vjere u razum u Francuskoj³ u XVIII. stoljeću, predvodeni Voltaireom i Rousseauom, ljudi su se više počeli oslanjati na intelektualizam i racionalizam, nego na pouzdanje u Boga po vjeri, tumači Sandford. Bili su uvjereni da će razum riješiti sve njihove probleme i da će ukloniti bolesti. Za njih je kršćanstvo bilo ljudsko djelo i neprijatelj čovjeka. Posebno su bili alergični na ozdravljenja i čudesna snagu u Isusovu imenu.

»nastavak na sljedećoj stranici»

„S pojavom prosvjetiteljstva i vjere u razum u Francuskoj u XVIII. stoljeću, predvođeni Voltaireom i Rousseauom, ljudi su se više počeli oslanjati na intelektualizam i racionalizam, nego na pouzdanje u Boga po vjeri. Bili su uvjereni da će razum riješiti sve njihove probleme i da će ukloniti bolesti

Ime Isus

U tom se razdoblju mnogo govorilo i pisalo o Isusu, s mnogih aspekata, ali se nije dovoljno od Isusa učilo, govorilo ni molilo u *Ime Isusovo*, tj. nisu se dovoljno koristili Isusovim autoritetom ili moći nad bolestima i zlim duhovima. Ako samo govorimo o Isusu, on nam može biti jako daleko (i ateisti govore o Isusu), međutim kad govorimo ili molimo u *Ime Isusovo*, On nam je jako blizu. Tada se događaju čudesa. Mi možemo mnogo znati o Isusu, no to ne znači da ga poznajemo iznutra. Upoznati Isusa znači zavoljeti ga i uči u osoban i prisian odnos s njime.

Danas su mnogi kršćani postali ubojice i kriminalci. Puni su zatvori kršćana. To pokazuje da nisu osobno upoznali Isusa i snagu njegova imena. U njegovo se *Ime* spašavamo (usp. Rim 10¹³). To možemo prevesti, ne mijenjajući smisao, da zazivanjem Isusova imena ozdravljamo. „I nema ni u kome drugom spasenja. Nema uistinu pod nebom drugoga imena dana ljudima po kojemu se možemo spasiti“ (Dj 4¹²).

Isus je obećao: „Što god zamolite Oca u moje ime, dat će vam“ (Iv 16²³⁻²⁴). On nam jamči da će Otac nebeski učiniti (futur) *Što god* ga zamolimo (present) u Isusovo ime. A njegovo je ime silno. Govori li Isus da mi molimo Oca kako bi On nešto učinio? Ne. Riječ „zamolite“ u ovom tekstu odnosi se na nas a znači: „pitajte i zahtijevajte“. „Što god zatražite Oca u moje Ime, ja (ISUS) ћu to učiniti.“

Ove se riječi ne odnose samo na odabrane osobe, svece, nego se odnose na sve koji vjeruju. Isus je obećao: „Zaista, zaista, kažem vam, tko vjeruje u me, i on će činiti djela koja ja činim. Činit će i veća od ovih, jer ja idem k Ocu“ (Iv 14¹²). Kad Isus jedanput kaže „zaista“, onda iza te riječi dolazi nešto važno na što treba obratiti pozornost. Ali kad Isus dva puta kaže: „zaista, zaista“, iza tih riječi dolazi nešto iznimno važno.

Kad molimo u *ime Isusovo*, ta molitva prelazi iz naših ruku u Isusove ruke. To je isto kao da Isus moli umjesto nas. On uzi-

koljeno“ (Fil 2¹⁰). Danas ozdravljati u *Ime Isusovo* znači imati vjeru u njegovu živu prisutnost u Crkvi.

Naravno, bilo je u prošlosti onih koji su razumjeli koju vlast im je Isus ostavio, tako da su molili u *Ime Isusovo*. Oni su bili manjina i često neshvaćeni od onih koji su se oslanjali više na svoj razum i vlastite snage.

Molitva za ozdravljenje ili molitva u *Ime Isusovo* doživjela je procvat u okviru karizmatskog pokreta i mnogi na nju gledaju kao na jednu od karakteristika karizmatika. Danas nema gotovo ni jedne molitvene zajednice u kojoj netko nema dar ozdravljanja. U ozdravljenjima trijumfira Njegova sveta volja da budemo sretni i zdravi kao što je bilo zamišljeno od početka stvaranja: „Na svoju sliku stvorи Bog čovjeka, na sliku Božju on ga stvorи... I vidje Bog sve što je učinio, i bijaše veoma dobro“ (Post 1²⁷⁻³¹). Na sliku Božju ništa nije stvoreno bolesno.

Po uzročniku grijeha, došla je bolest i smrt, kao što kaže Knjiga mudrosti: „Đavlovom je zavišcu došla smrt u svijet i nju će iskusiti oni koji njemu pripadaju“ (Mudr 2²⁴). Đavao najprije udari djecu Božju, a onda im zastire pogled da ne vide odakle će im doći pomoć, rušći mostove povjerenja u Boga, okrivljujući nebeskog Oca, koji nas ljubi, da šalje zlo, samo da ljudi ne bi otkrili pravi izvor svojih nevolja, i ozdravili. Tako nas đavao udaljuje od Ljubitelja naših duša koji nam želi samo dobro, zdravlje i život. Kraj

„Mi danas poput apostola imamo pravo upotrijebiti ime Isus u našim molitvama. To nam je Ime dano. Ono pripada nama!“

ma naše mjesto.

Apostoli su to znali i uvijek samo govorili u *Ime Isusovo*. „Nakon ozdravljenja hromog velikog svećenici zabranili apostolima da govore u *Ime Isusovo*“ (Dj 4¹⁷). Mi danas poput apostola imamo pravo upotrijebiti ime Isus u našim molitvama. To nam je Ime dano. Ono pripada nama! Ime Isus djelotvorno je i močno.

Sveti je Pavao znao za snagu imena Isus: „Ime koje je iznad svakoga drugog imena, da se Isusovu imenu pokloni svako

¹Usp. D. BETANCOURT, Alzati e cammina Sono venuto a guarire, Roma 1995., 60.; ²Isto, 60-61.

³Prosvjetiteljstvo je duhovni pokret europske inteligencije s kraja XVIII. stoljeća, koji vjeruje u razum. Korijeni su mu u humanizmu, reformaciji i racionalnim filozofskim sustavima 16. i 17. st. (Spinoza i Descartes)